

[Steincke.]

alene medtager dette sidstnævnte Afkom, altsaa ens Faders og Moders Nevøer eller Niecer, hvis Eksistens man knap nok aner, men endogsaa Oldeforældre og deres Afkom indtil deres Børnebørns Børn. Vi kan fra vor Side ikke gaa med hertil, og jeg ser ikke, at den i Bemærkningerne anførte Begrundelse for disse ukendte og ligegyldige Fjernarvingers Ret kan blødgøre ens Hjerte. Den gaar nemlig i al sin Simplicitas kun ud paa, at ens Oldeforældres Børnebørns Børn, hvis saadanne skulde eksistere, dog staar en nærmere end Staten. Ja, det gælder i hvert Fald ikke for mit Vedkommende; jeg føler mig i langt intimere Forbindelse paa enhver Vis med Staten, baade i ondt og i godt, end med mine Oldeforældres muligt eksisterende Børnebørns Børn. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Justitsminister ikke paa dette Omraade har kunnet følge Kommissionen og den moderne svenske Lovgivning, men har begravet sig i Oldtiden. Personlig vil jeg i hvert Fald standse ved Bedsteforældrene, saadan som Kommissionen siger i Betænkningen Side 38—39.

I Forbindelse med det anførte Syn hos Kommissionen paa Slægtens vigende og Familiens stigende Betydning i Nutiden, navnlig det sidste Forhold, kommer man saa ind paa Betydningen for Familien af, at dennes Arv for en væsentlig Del bør være Tvangsarv, for saa vidt angaar Arveladerens Livsarvinger og Ægtefælle, jfr. Lovforslagets § 39. Kommissionen holder i saa Henseende paa det bestaaende, og den højtærede Justitsminister følger Trop. Man skulde ellers tro, at man netop ud fra et liberalistisk Samfundssyn. . . . — det er saa vigtigt for den højtærede Justitsministers personlige Opfattelse, at han hører dette, at jeg standser lidt —, man skulde ellers tro, at man netop ud fra det liberalistiske Samfundssyn, som den højtærede Justitsminister maa antages at tilslutte sig, saa vidt Tid og Forhold tillader det, vilde være en decideret Modstander af Tvangsarveret og en lige saa decideret Tilhænger af den personlige Frihed ogsaa paa dette Omraade. Hvorfor skal jeg dog ikke have Ret til frit at disponere eller bestemme over, hvad der skal ske med det, som jeg under Slid og Slæb har slidt sammen og i mit Ansigts Sved sparet op? Lad gaa, at jeg skal afgive en Del af det til Staten som Skat eller Afgift, men, at jeg skal tvinges til at aflevere Resten til bestemte Personer, hvis totale Mangel paa Evne til at administrere, eller hvis Ødselhed eller Lastefuldhed netop har plaget Livet af mig, det strider

dog mod al liberalistisk Tankegang, al personlig Frihed, al dyrebar Privatejendomsretsfølelse. Men nej, den højtærede Justitsminister har ladet sig overbevise af den konservative Kommissions indgaaende Betragtninger i Udkastet Side 61—67, denne Kommission, der anfører 3 Argumenter for den fri Testationsret eller rettere imod Tvangsarveretten, men ikke mindre end 9 Argumenter til Forsvar for samme.

Det vilde føre alt for vidt at trevle hele denne Argumentation for og imod op, men jeg kan dog ikke skjule, at jeg finder enkelte af disse Argumenter for Tvangsarveretten temmelig svagelige. Naar det saaledes siges, at dens Afskaffelse vil være i Strid med aarhundredgamle Retsforestillinger her i Landet, saa tror jeg, at der er mange, der heroverfor vil hævde, at det saa var paa høje Tid at indstille sig paa noget mere moderne og tidssvarende Betragtninger, og naar det siges, at en saadan Testationsfrihed kun vilde blive udnyttet i meget ringe Udstrækning, saa er det da ikke noget Argument til Begrundelse af et Forbud mod at bruge Friheden, hvor man skønnede, at det i øvrigt var forsvarligt.

Det skuffer mig altsaa, at en Frihedselsker som den højtærede Justitsminister paa dette Omraade viser de store Frihedslande, England og Amerika, en kold Skulder. De kender nemlig ikke noget til Tvangsarveretten. Den højtærede Justitsminister er end ikke saa liberal som Diktaturstaten Sovjetunionen, hvor der dog gælder en modificeret Tvangsarveret, idet Arveladeren inden for den snævre Kreds af legale Arvinger, Børn og Ægtefælle, samt mærkeligt nok ogsaa de uarbejdsdygtige eller uformuende Personer, der i mindst i Aar har været forsørgt af afdøde — det er vist ikke noget, der forekommer herhjemme —, altsaa vel særlig gamle Forældre, ved Testamente kan fordele Arven som han vil. Ja, ikke engang en Regel som den norske af 1937 gør Indtryk paa en principiel Tvangsmodstander som den højtærede Justitsminister. Norge har jo gennemført den paa Forhaand set pædagogisk fornuftige Regel at begrænse Børnenes Tvangsarv til bestemte Beløb, saa de ikke ligefrem skal omkomme i Velvære eller kan leve hele Tilværelsen som kronisk arbejdsløse.

Som man vil se, kan baade Begrebet Tvangsarv og dennes Udstrækning til Udelukkelse af den fri Testationsret i høj Grad diskuteres, og det hjælper i saa Henseende ikke, at den højtærede Justitsminister i sine Bemærkninger til § 39 om Tvangsarv skriver Nul og Niks, altsaa overhovedet ikke finder